

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VI. (XXII.) ÉVFOLYAM, 24. SZÁM 2011. JÚNIUS 25.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

HAMIS A DUETT

**AZ MSZP NEM BALOLDALI, NEM A NÉP PÁRTJA - HIÁBA ÁLLÍTJA.
PRIVATIZÁLT KÓRHÁZAK, BEZÁRT ISKOLÁK SZEGÉLYEZIK ÚTJÁT.**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

EGY NAP, AMELY NEM RENGETTE MEG A VILÁGOT

A „Bohócforradalom” nem rengette meg a világot. Sem a Kossuth tér, sem a Sándor palota nem adta meg magát. Gyanítom, hogy a szervezők nem is várták. Kellott ez a rendezvény? Kellott! Lehet azon vitatkozni, hogy pont ez kellett-e, de abban semmiképpen sem kételkedtünk, hogy nagyon sok rendezvényre van szükség. Nem elég bírálni a kormányt, nem elég szidni a kapitalizmust; a tiltakozást, az elégedetlenséget formába kell önteni.

Az utca a mi iskolánk, és persze az elégedetlen tömegek iskolája. Lehetett volna jobban szervezni? Igen, lehetett volna. Ennek a tüntetésnek nem volt világos célja, mondhatni, tüntetés volt a tüntetésért. A rendvédelmi dolgozók korábbi megmozdulásainak volt konkrét célja: rábírnival a kormányt, hogy ne bántsa szerzett jogait, a nyugdíjkezdvezményt. Mára már világos, hogy a szakszervezetek nem tudják teljes céljukat elérni, igaz, a kormány sem. A kormány kompromisszuma az, hogy a korai nyugdíjasok jöjjenek rendőrnek, katonának, megkapják a fizetésüket, akik pedig a gazdaságban helyezkednek el, megkapják nyugdíjukat is, 16 százalékos adólevonással. A kormány eddig hajlandó elmenni, innen tovább a szakszervezetek mindenféle atrocitásokra számíthatnak. A „Bohócforradalom” esetében nem volt ilyen cél. Ennek következtében kérdés volt az is, hogy kik állnak a rendezvény mellé. A tűzoltók, a katonák, a határőrök közül sokan ott voltak, és már ezért is érdemes volt elmennünk. Kiderült az is, hogy egyetlen

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

parlamenti ellenzéki párt, egyetlen nagy szakszervezet vezetője sem jött el. Ott voltak a jobbikosok, és sokan mások, akik jobbról támadják a kormányt. A Munkáspárt – helyesen – egy szélesebb tüntetés keretében önálló sziget volt. Az emberek láttak bennünket, nyugtázták a jelenlétünket, belelapoztak anyagainkba. A média pedig kénytelen volt elismerni a tagadhatatlant: a Munkáspárt jelen van a politikában.

LOTTÓ HÁZBAN LOTTÓ-LAKÁST!

A hétfőt nagyon utálok, de egy jó pillanata van. Ilyenkor nézem meg a lottószelvényeimet. Szombat-vasárnap nem nézek híreket, nehogy elrontsák a kedvem. Két nap remény, két nap álmodozás. Persze, ezt is embere válogatja. Van, aki már a sorsolást is nézi a tévében, van, akinek sms-en jelzik az eredményt. Mennyi örömmük lehet nekik? Egy perc alatt kiderül, hogy nem nyertek. Én legalább két napig gondolhattam a múlt héten, hogy enyém az ötös. Nagyon jó érzés, már átéled, hogy felvet a pénz, de még nincs a felelősség és gond, ami akkor jön, ha tényleg nyersz. Azt mondják, egyesek szinte beleőrülnek, mások nem csak szinte. Nos, hát ettől ezúttal sem kell félnem. Nem én nyertem. Szerintem nincs jól ezzel a lottóval. Miért kell egyeseket az örület állapotába kergetni azzal, hogy milliárdokat nyernek? Miért egynek kell gazdagnak lenni, a többivel meg nem törődni? Miért ne lehetnének kisebbek a nyeremények, de többen a nyertesek? Miért ne lehetne tárgynyereményeket is kisorsolni azok között, akik nem nyertek a számokkal? Nem elég vonzó cél egy Lottó-lakás egy

Lottó Házban? Vagy egy kocsi? Vagy ad abszurdum egy mosógép?

TERJESZTJÜK A KAPITALIZMUST

Nemzeti büszkeségtől dagadhatna keblem. A szomszédos országokban is tanakolhatok a Molnál, ott is mehetek az OTP-be. (Itt mondhatnék egy rímelő szót a reklámokból, de csak azért sem. Ilyen ocsmány nyelvi fordulatot évszázadok óta nem találtam ki.) Büszkén olvashatnám, hogy terjeszkedik a Danubius, a Richter, a CBA vagy éppenséggel a TriGránit. De nem vagyok büszke, s keblem se dagad. A német tőke megy Ausztriába, az osztrák tőke jön Magyarországra, a magyar tőke megy Romániába, Szlovákiába, a Balkánra. Az erősebb megy a gyengébbhez, a gyengébb lehetőségeit aknázza ki, magyarán a gyengébbet zsákmányolja ki. A magyar tőke magára talált. 2009 végén 1,8 milliárd euró magyar befektetés volt Szlovákiában, picivel kevesebb, 1,7 milliárd Horvátországban. További 1,5 milliárd Ukrajnában, Szerbiában, Romániában, és ezek a számok egyre nőnek. A tőke nem azért megy ezekbe az országokba, hogy a Duna-menti népek barátságát erősítse, azért meg főleg nem, hogy a külföldön élő magyarságot közelebb hozza a nemzethez. Ez a mese.

A magyar tőke azért megy külföldre, mert a nagy multik elvették előle a piacot idehaza, vagy egyszerűen azért, mert ott több a haszon. Miért örülnek ennek az EU-ban? Nos, azért, mert kis hazánk cégei nem egyszerűen pénzt exportálnak, hanem a tőkés viszonyokat is. Minden külföldön befektetett magyar euró az ottani kapitalizmust erősíti. Persze, van ennek másik oldala is. Szlovákiában, Horvátországban, Magyarországon nem csak a benzinkút lesz közös a szlovák, horvát és magyar dolgozó számára, hanem az ellenség is. Közös ellenségünk pedig a tőke, amely öltözhet magyarnak, németnek, vagy akármilyennek, a lényege ugyanaz. A mi pénzünkből akar gazdagodni. És meg is teszi, mindaddig, amíg engedjük.

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Szeptemberre napolták el az ítélelhirdetést Stohl András büntetőperében, mivel a bíróság újabb szakértő bevonásával keresi a választ arra: maradandó fogyatékoságot szerzett-e a balesetben megsérült idős ember.

Munkáspárt: Bármennyire is furcsa, Stohl András pere nem bulvárhír. Pontosabban az lenne, ha a színészt és bulvársztárt múlt kedden uszkve egy óras tárgyalás után jogerősen is letöltendő büntetésre ítélték volna. Mindenki más esetében ugyanis ez történt volna. Visszaeső ittas vezetésért, az áldozatnak súlyos egészségkárosodást okozó ámokfutásért mindenki másnak ennyi járna. Stohl András méregdrága ügyvédje azonban egy napon keresztül húzta az időt, amerikai szappanoperákat idéző módon rendelt be újabb és újabb „szakértőket”. Akik bizonygatták, hogy agyrázkódása miatt gyözködté csak barátnőjét, hogy vigye el helyette el a „balhét.” Segített ebben a médianyilvánosság is, a bíró pedig nem mert nemet mondani. Meglehet, mindezek ellenére szeptemberben Stohl leültetik. Pere azonban jól mutatja, hogy Magyarországon a jogegyenlőség igencsak pénztárca- és kapcsolat-függő.

2. Schmitt Pál köztársasági elnök elutasította Geréb Ágnes szülész-nőgyógyász és társainak kegyelmi kérelmét. A vádlottakat otthonszülések során elkövetett tetteik miatt marasztalta el a bíróság.

Munkáspárt: Schmitt Pál nyilván alaposan és megfontoltan döntött. Bizonytalán figyelembe vette a Geréb-szimpatizáns otthonszülők petícióját is... Elutasításán szívesen vitatkoznánk, főként akkor, mikor a „demokratikus” Magyarországon tolvaj üzlembereket és korrupt politikusokat nem szokás rács mögé küldeni. Nekik „kijár” a házi őrizet.

3. Saját lacímük meghamisításával rokonokhoz, ismerősökhöz jelentkeznek be a gyerekeiket színvonalas bölcsődébe, óvodába járatni vágyó szülők – írja az index.hu. A papíron történő átjelentkezés más kerületbe mára mindennaposá vált.

Munkáspárt: Mielőtt elmarasztalnánk a stikliző szülőket, ítéljük el a 2002-2010 között regnáló MSZP-kormányokat, amelyek százszámra zárták be az óvodákat. S utána nyugodtan kezdhetjük szidni a Fideszt is, amely egy év alatt tengernyi pr-intézkedés mellett egyetlen új óvodát sem tudott nyitni. Összességében pedig legyünk tisztában vele, hogy mindez az elmúlt húsz év magyar kapitalizmusának köszönhető, ahol csak a pénz számít. A Kádár-rendszert, sőt Rákosit is lehet szidni, de ne felejtjük, a mindenki számára hozzáférhető óvodai rendszert épp utóbbi kormányzása alatt teremtették meg Magyarországon. Az MSZP-s és Fideszes uraknak a havi több tízezer forintot követelő magánóvodákért lehetünk hálásak.

4. Az ősszel a parlament elé kerülő önkormányzati törvényjavaslatban azt is rögzíthetik, hogy az a polgármester, illetve az a teljes testület, amelynek hivatali ideje alatt adósságrendezési eljárás alá vonják az önkormányzatát, tíz évre veszítse el a választhatósági jogát. A szabályozást idővel az országot eladósító parlamenti képviselőkre is kiterjesztenék.

Munkáspárt: Ez egy jó javaslat. Ha nem egészítik ki számtalan kiskapuval, akkor ez egy jó törvény lesz. Ha be is tartatják, pártszíntől függetlenül, ez egy működő és hasznos jogszabály lesz. Ugyanakkor ez csak félmegoldás a képviselők azonnali visszahívhatóságának lehetősége nélkül.

5. Tarlós István maga találta ki, milyen legyen Budapest új zászlaja. Budapest új zászlajának fehér háttérszíne a tisztaságot és a semlegességet szimbolizálja, a 48-as nemzeti színű háromszögek a zászló szélén pedig azt jelképezik, hogy Budapest Magyarország fővárosa. A zászló közepén középpontosan a főváros címere helyezkedik el.

Munkáspárt: Tarlós István eddigi budapesti kormányzása alatt már számtalan jelét adta annak, hogy kevés dolog van, amihez nem ő ért a legjobban. Ennek fényében már meg sem ismételjük azt a vágyunkat, hogy végre a város valós bajaival kellene foglalkozni, s nem új utcanév táblákra, zászlókra és külföldi bemutatkozó utakra költeni tízmilliókat.

6. A legutóbbi közvélemény-kutatás szerint a Moszkva tér Széll Kálmán térré történt átkeresztelésével a budapestiek 62 százaléka nem ért egyet. A kevésbé elutasított átnevezések – Liszt Ferenc repülőtér, Elvis Presley tér, Wass Albert tér – esetében is csak a válaszadók 40 százaléka helyesli a változtatásokat.

Munkáspárt: Ezen nincs mit kommentálni. Ezen csak elgondolkozni kellene. No nem nekünk, az uraknak a városházán. Ja, s egy érdekesség a közvélemény-kutatásból: a Moszkva tér átkeresztelését még a jobbkiosok többsége is elutasítja.

7. Hét polgári lakos, köztük két gyerek vesztette életét vasárnapra virradóan a NATO egyik légitámaszpontjában, Líbia fővárosában.

Munkáspárt: A fenti hírek ehhez képest érdektelenek. Ez nem ilyen. Amit a NATO Líbiában a „civiliek védelme” címén művel, az egyre jobban emlékeztet egy „vadnyugati sikertörténetre”, ahol a cowboy a hegyben rejtőző arany kedvéért - a civilizáció nevében - kiirtja az indiánokat. Illetve de-hogy is emlékeztet, ez az. Csak az aranyat hordóként 3 dollárért kitermelhető olajnak hívják. Az emberélet nekik most is „csak” emberélet.

KI KINEK FOGSÁGÁBAN?

FOTÓ: SOÓS LAJOS/MTI

Az MSZP múlt heti kongresszusának küldöttei vaskos elemzést kaptak az Orbán-kormány politikájáról „A forradalom fogságában” címmel. Mesterházy Attila a kongresszus utáni sajtótájékoztatón elmondta: három határozatot fogadtak el. Az „Egység Magyarországért” című határozatban az Orbán-kormány elmúlt egy éves politikáját bíralták, amit nyilvános szavazáson, ellenszavazat nélkül, két tartózkodás mellett fogadtak el.

A második dokumentum a Politikai Nyilatkozat. A 16 ellenző és 2 érvénytelen szavazat mellett 293 igenlő vokssal elfogadott határozat a párt jövőbeni terveiről szól, arról, hogy az MSZP miként képzei el a párt munkáját, melynek eredménye az Orbán-kormány leváltása kell, hogy legyen.

A harmadikként elfogadott határozatban a kongresszus felkérte a Gyurcsány-vezette Demokratikus Koalíció Platformot, hogy fontolja meg pártszavazási kezdeményezésének visszavonását. 311 szavazólap alapján 202 igen, 105 nem és 4 érvénytelen szavazattal elfogadták a javaslatot. A pártelnök bejelentette: ősszel ismét összehívna egy kongresszust, amely nem egy, hanem két napon át tart majd.

AZ MSZP A „POLITIKAI TŐZSDÉN”

Az MSZP-t – ha tetszik, ha nem –, jegyzik a „politikai tőzsdén”, értéke

van. Miért? Először, az MSZP jelenlegi kudarcos állapota ellenére a magyar tőkésosztály egyik pártja. A tőkésosztály ma a Fideszt részesíti előnyben, mivel tőle várja érdekei érvényesítését, de ez változhat. Másodsor, az MSZP a legnagyobb ellenzéki párt. Ezzel ugyan semmit sem tud csinálni egy olyan parlamentben, ahol kétharmad a kormánypárté, de a parlamenti tagság, az ezzel járó állami pénzek komoly anyagi lehetőségeket biztosítanak az MSZP-nek. Ennek köszönhetően az MSZP – ha jóval kisebb mértékben is, mint korábban – de megélhetést biztosít egy sor embernek, jelen van a médiában, a közéletben is. Harmadszor, az MSZP – bármennyire is nem baloldali párt –, jelentős személyi, szellemi és politikai hatással van a baloldali értelmiségre, civilkörökre, baloldali szerveződésekre. Ma sok szervezet

elutasítja az MSZP-t, de reménykedik abban, hogy az MSZP átalakulása olyan helyzetet teremt, amikor ismét együtt lehet működni az MSZP-vel. Negyedszer, az MSZP változatlanul jelentős nemzetközi háttérrel rendelkezik. A liberális körökkel együttműködve képes jelentős lobbitevékenységre Washingtonban is, Berlinben is, sőt Moszkvában is.

A „politikai tőzsde” nem kételkedik abban, hogy az MSZP meg fog változni. A kérdés, hogy milyen irányban és mikor. Ez a bizonytalanság némileg csökkenti az MSZP „tőzsdei” értékét. Erre a kérdésre nem adott választ az MSZP mostani kongresszusa sem. Gyurcsány nem szerezte meg az MSZP-t, az MSZP többsége pedig ezúttal sem tudta legyőzni Gyurcsányt.

Gyurcsány taktikája világos. Neki se kedve, se pénze egy új pártot alapítani,

az MSZP-t akarja maga alá söpörni. Profiként tudja, hogy egy sima új párt gründolása 4-5 milliárd forintba kerül, s akkor még nincs semmi extra. Ennyi pénzt ő nem akar áldozni, külföldön pedig egyelőre senki sincs, aki ennyit adna neki. Kézenfekvő tehát, hogy meg kell szereznie az MSZP-t, vele annak infrastruktúráját, hazai és nemzetközi kapcsolatrendszerét.

Az MSZP többi vezetője között sincs egy se, akinek lenne bátorsága, politikai tekintélye egy új pártot alapítani. Az MSZP egyetlen vezetője sem szakított Gyurcsánnyal, amikor hatalmon volt. E nélkül is lehet ugyan zászlót bontani, de lengetni már nem nagyon. Az ismert pártvezetők közül egyik mellé sem állnak olyan jelentős magyar üzleti körök, amelyek jelentős pénzeket áldoznának. Ez igaz a külföldre is.

De nem csak pénzről van szó. Szili Katalin kísérlete egy önálló párt létrehozására mutatja, hogy az MSZP és a Munkáspárt közötti térben a jelenlegi viszonyok között nincs lehetőség komoly politikai párt létrehozására. A szociáldemokráciának volt és lesz is piaca, a radikális Munkáspártnak pedig lehet piaca. A kettő között azonban nincs lényeges kereslet.

AZ MSZP ELLENSÉGE ORBÁN, ÉS NEM A KAPITALIZMUS

A mostani kongresszuson is kiderült, hogy az MSZP ellensége nem a tőkés rendszer, hanem Orbán Viktor. Ez a kettő sem ugyanaz. Érdeemes elolvasni: „Mi, a Magyar Szocialista Párt tagjai és támogatói elutasítjuk Orbán Viktor politikai rendszerváltását”. Ez úgy, ahogy van, hamis állítás. Orbán se forradalmat nem csinált, se rendszerváltást. A tőkés rendszerváltás, azaz a politikai hatalom átadása a tőkések kezébe, majd a privatizálás, a magántulajdon abszolúttá tétele 1989-90-ben volt, amelyben éppen a szocialisták játszottak fontos szerepet. Tőkés rendszer azóta van Magyarországon. Az MSZP későbbi kormányai tovább építették a kapitalizmust. Orbán pedig semmi más nem tesz, mint hogy új módszerekkel igyekszik megszilárdítani a tőkés rendszert.

Az MSZP e felfogásából adódik a cél is: leváltani Orbánt. „Az Orbán-rendszer ellenzékeként, erős baloldali néppártként, szövetségesként tekintünk minden demokratikus ellenzéki erőre, és szorgalmazzuk a velük való, program

és érték-alapú együttműködést, annak érdekében, hogy a legközelebbi választáson leválthassuk az Orbán-kormányt.” De vajon tényleg elég-e leváltani Orbánt? Tényleg elég volt-e leváltani Gyurcsányt 2010-ben? Változik-e a kapitalizmus lényege a kormányok cseréjétől? A válasz: nem!

Milyen párt akar lenni az MSZP? Az MSZP mostani kongresszusa szerint „az MSZP nyitott, demokratikus, baloldali néppárt, amely a politikai és szervezeti önállóság tiszteletben tartásával sokszínű, érték- és programalapú szövetségkötésre készül a jelenlegi kormány leváltásában érdekelt demokratikus pártokkal, mozgalmakkal, szak-szervezetekkel és civil szervezetekkel.” Ebben semmi új sincs. Eddig is ezt tették. Megpróbálták homlokegyenest ellenkező nézeteket egyesíteni egy pártban, kívülről pedig finomabb és kevésbé finomabb módszerekkel érdekszférájukba vonni az MSZOSZ-t, a baloldali civilszervezeteket.

Számos kérdés merül fel, ami megkérdőjelezheti az MSZP jelenlegi válságait. Mi történik, ha a válságkezelés jelenlegi nyugat-európai receptje összeomlik, és maga alá temeti az Orbán-kormányt is? A görög események láttán nem lehet ezt kizárni, sőt! Mi lesz, ha elindul a tömegek radikalizálódása, amelynek látszanak a jelei? Kielégíti-e a dolgozó tömegeket, ha az MSZOSZ csupán a kormányváltás érdekében az MSZP mellé áll? Mit jelent a radikalizálódás a Jobbiknak? Képes-e a Munkáspárt a válság és a radikalizálódás viszonyai között kapitalizmus-ellenes alternatívát felmutatni, ahogyan a Munkáspárt Új Programja irányelveiben szerepel?

A VÁLSÁGNAK NINCS VÉGE

A szocialisták válságának nincs vége. Az MSZP jövője nem csak a kongresszusi vitákon dől el, sőt talán nem is ott dől el. Ma a szocialisták ellenzékben vannak Európában. Az Európa Parlament 736 képviselője között 184 szocialista van, és 265 konzervatív, néppárti. Szocialisták Ausztriában, Görögországban, Portugáliában, Szlovéniában és Spanyolországban vezetik a kormányt, és még két országban koalíciós partnerek. Az összes többi helyen, így a legnagyobb EU-államban, Németországban a konzervatívok uralkodnak. Ennek oka egyszerű. A szocialisták az elmúlt évtizedben kimerültek, nincsenek új ötletek, a Blair- (és részben Gyurcsány) féle harmadik utas megoldások nem jöttek be. A szocialista kormányzás sok helyütt veszélybe sodorta magát a kapitalizmust. Ez történt Gyurcsány kormányzása idején is. Az európai nagytőke ma a konzervatívokat alkalmasabb erőnek tartja a tőkés rendszer üzemeltetésére, a válság kezelésére, mint a szocialistákat.

A TŐKÉT KELL KORLÁTOZNI

Az embereknek egyre több a tapasztalatuk. Látják, hogy egyik kormány alatt sem élnek jobban. A lényeg ugyanis nem az, hogy ki a miniszterelnök. A lényeg, ami mindent meghatároz, hogy kapitalizmus van, a pénz uralkodik. Ezért van és lesz munkanélküliség, ezért nem oldják meg a hitelesek bajait, ezért mennek el az orvosok. A tőkét kell korlátozni, a tőkét pedig csak a néptömegek, a dolgozók ereje korlátozhatja. Ma egyre többen vannak, akiknek nem tetszik a tőke uralma, őket, a dolgozói rétegeket kell népi hálózattá, népi-dolgozói szövetséggé összefonni és kikényszeríteni a tőke korlátozását. Ez a Munkáspárt válasza.

PIACOZOTT A MUNKÁSPÁRT

Százhusz perc, vasárnap délelőtt 9-től 11-ig egy járda mentén felállított kis asztalnál, ennyi alkalma volt a Munkáspárt nagykörösi szervezetének, hogy a piacra érkezőknek felmutassa „kínálatát”. A Szabadság hetilap május 28-i programismertető számának címloldaláról kitekintő történelmi személységek arcmásai egyértelműen jelezték „Van válszunk!” felirattal, hogy ez az újság egy kicsit más portéka...

Dózsa, Petőfi, Kosuth, Marx, Lenin és Kádár ugyanis ma kilógnak a sorból a kapitalista tömegtájékoztatóban.

Minden tíz megszólított vevő közül heten-nyolcan szívesen fogadták kiadványainkat. A „Megérte? Ezt akartad?” munkáspárti vádirat nem kendőzi el, hogy amíg szocializmus volt, dolgozhatott mindenki, ma viszont egymillió embernek nincs munkája. Nyolcvanezer pályakezdő fiatal indítja életét munkanélküliségként. Már 13-15 óra napi munkából sem lehet rendesen megélni.

Zilay Lajosné virágáros saját és családja mindennapjain mérle, hogy mit hozott a kapitalizmus.

– Amikor valaki virágot vesz tőlem – mondta – látom, hogy előtte keresgél a pénztárcája alján, mire egy százforintost elővesz. Sok a szegény ember. Az én apjukom 72 éves, és már az ajtón sem teszi ki a lábát, nemhogy még vásárlásra is gondolhatna 32 ezer forintnál kevesebb nyugdíjából. A gyógyszert sem tudja megvenni. Jómagam 12 éve fekélyes lábbal dolgozgatok. Ennyi embert munkanélkülivé tenni, mint manapság! – fakadt ki keserűen az asszony. Nem csoda, hogy kedvetlenek vagyunk. Négy gyerekem közül az előző háromnak van 2-2 gyermeke, de a negyediknek már nem kell család, sem férj, sem gyerek. Ő is tengődik. Futja-e neki egy tányér levesre?

Hol van, hol nincs munkája. Erre nem lehet alapozni egy családot.

A Munkáspárt két fiatal, jelen lévő aktivistájának, Konecz Viktornak és Slakta Nobertnek sem könnyű az élete. Az utóbbi elmesélte öccse esetét. Testvére eddig Jászfényszaru dolgozott, ám nemrég a főnöke értesítette, hogy leépítés

miatt nincs rá tovább szükség. Ő sem tudja, merre tovább...

„Fokozatosan találjuk meg azokat az erőket és embereket, akiknek bajuk van a kapitalizmussal! Együtt erősebbek leszünk!” – mondta Thürmer Gyula.

VÖRÖS ZÁSZLÓVAL A KÁDÁR-RENDEZVÉNYRE!

Virág helyett (vagy mellett) helyezük el a sírnál
a Munkáspárt kis vörös zászlait!

Egységünket kifejezhetjük munkáspárti piros sapka,
vagy vörös ing viselésével is – nem csak a rendezvényeinken,
de minden utcai akciónknál is.

Minden termék kapható lesz a helyszínen: zászló 100 Ft,
sapka 700 Ft, ing 1500 Ft.

ÜNNEPELJÜNK KÖZÖSEN JÚLIUS 3-ÁN!

A MUNKÁSPÁRTNAK VAN VÁLASZA MAGYARORSZÁG PROBLÉMÁIRA! – HANGZOTT EL AZON A NYÍREGYHÁZI SAJTÓTÁJÉKOZTATÓN, Ahol a Párt Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Elnöksége ismertette az írott és elektronikus sajtó képviselőivel a Munkáspárt új programját. Képünkön Nyeste András, Kajati Sándor, Tóth András, Pásku Károly

ELMONDJUK-E?

Az elmúlt napokban ketten kiléptek debreceni pártszervezetünkől, és ketten beléptek a budapesti központi alapszervezetbe. Természetesen nem ugyanazokról van szó. Örülünk a pesti gyarapodásnak, és nem örülhetünk egyetlen barátunk elvesztésének sem, akármelyik településen is történjen ez.

Sok kérdés felmerül ilyenkor. Megtesszünk-e mindent leendő harcostársaink felkészítéséért? Elmondjuk-e nekik, hogy mit várunk tőlük, vagy csak örülünk annak, hogy jönnek? Elmondjuk-e, hogy a Munkáspárt nem egyszerűen egy párt a sok közül, hanem egy különleges párt, amely harcol a tőke ellen, vagy magukra hagyjuk barátainkat az ismerkedésben? Elmondjuk-e, hogy nem egyszerűen azért vagyunk együtt, hogy jól érezzük magunkat, hanem konkrét küzdelemben is részt veszünk? Elmondjuk-e, hogy a Munkáspárt nem egy vitaklub, ahol chatelhetünk, hanem egy fegyelmezett szervezet, ahol mindenkinek van feladata és felelőssége? Elmondjuk-e, hogy a pártot mi magunk tartjuk fent, és ezért valamennyiünknek kell tagdíjat kell fizetnünk?

S, persze, elmondjuk-e, megmagyarázzuk-e, hogy mi mit kínálunk nekik cserébe? Pénzt, állást nem! De kínálunk olyan értékeket, amelyek a társadalomban már kihaltak: szolidaritás, egymás tisztelete és segítése, megértés más népek iránt. Az értelmes cselekvés, a munka lehetőségét kínáljuk. Akinek van ötlete, kipróbálhatja, aki dolgozni akar, dolgozhat, s ezért megbecsüljük. Szükség van ötletekre, ötletgazdákra, de csak olyanokra, akik a végrehajtásban is részt vesznek.

Elmondjuk-e, hogy mi a harc lehetőségét kínáljuk azoknak, akik harcolni akarnak? Egyedül kimenni az utcára nem túl vonzó perspektíva, de ha többen megyünk ki, ha együtt küzdünk, erősebbek vagyunk. Elmondjuk-e a május elsejéink, a nagy tüntetések hangulatát? Elmeséljük-e, hogy A Szabadság osztogatása, az utcai agitálás lehet unalmas, de lehet izgalmas is, hiszen új embereket ismerünk meg, és a magunk képességeit is próbára tesszük?

Sajnos nem mondjuk el, vagy csak hézagosan. A pártba csak az léphet be, akit két párttag ajánl, és az alapszervezet felveszi. Azoktól a debreceni párttagoktól, akik a két távozót ajánlották, megkérdezzük-e, hogy milyen alapon ajánlották őket? Ha tudták, hogy az MSZP-ből jöttek – ami még nem lenne önmagában

tragédia – megtettek-e mindent, hogy megértessék a mi pártunk politikáját, a kommunisták és a szocialisták közötti alapvető különbségeket? Ha a budapesti fiatalokkal jók a tapasztalataink, megkérdezzük-e az ajánlóikat, hogy mit és hogy csináltak? Terjesztjük-e a jó tapasztalataikat? Elmondjuk-e az ajánlóknak, hogy munkájuknak ezzel nincs vége, hiszen az új párttagokért később is felelősséggel tartoznak, fejlődésüket segíteniük kell?

Tudjuk-e, hogy ma nagyon hosszú úton jut el valaki a Munkáspártba? Hall valamit otthon, lát valamit egy gyűlésen, ismer valakit a pártból, vagy csak egyszerűen keres valamit. Ők még nem párttagok, de lehet belőlük párttag. Megtervezzük-e, hogy ki és hogyan fog dolgozni ezekkel az érdeklődőkkel, vagy rábízunk mindent a véletlenre? Teremtünk-e fórumokat nekik, elhívjuk-e őket rendezvényeinkre, beszélgetünk-e velük, átadjuk-e élményeinket? Követtük-e a pestiek példáját, hoztunk-e létre megyei központi alapszervezeteket, sajátos „munkáspárti faiskolákat”?

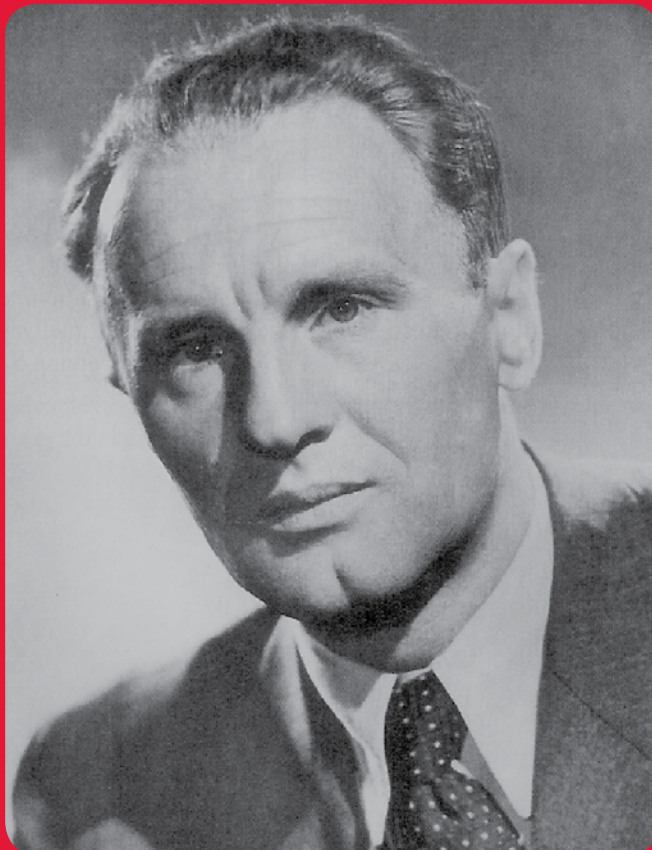
A választ mindannyian tudjuk. Sajnos! Kell-e változtatunk? Nagyon is! Tudunk-e? Tudunk, mert vannak jó tapasztalatok. Pesten is, Nógrádban is, Békésben is, Bácsban is, másutt is. Osszuk meg egymással a válaszokat, és dolgozzunk!

Meghívó

Emlékezzünk Kádár Jánosra
2011. július 3-án, vasárnap,
délelőtt 10 órától
a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben!

Tisztelegjünk vörös zászlókkal
és virágokkal
hazánk egyik legnagyobb
államférfijának sírjánál!

Mindenkit szeretettel várunk!

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

Az Aranycsapatot az 1950-es évek születték. Persze, ebben nem merülnek ki az ötvenes évek, de azért tény, hogy az elmúlt húsz év nem hozott Aranycsapatot. A magyar történelemnek aligha van kiátkozottabb korszaka, mint az 1948-56 közötti nyolc év. Manapság kiátkozzák a hatalomra jutott polgári erők, az MSZP is, a Fidesz is.

A lényeg, a hangsúlyokat leszámítva ugyanaz: mondjuk azt, hogy minden, amit 1956-ig történt, rossz, sőt bűnös volt. Ez ugyanis igazolja, legitimálja Nagy Imre, Maléter Pál, Pongrácz Gergely 1956-os cselekedeteit, Antall József privatizációit, csak úgy, mint az MSZP-s kormányok országrombolását.

LÉPÉSEK A KAPITALIZMUS FELÉ

A magyar kommunisták, híressé vált mártírok és mindennapi hősök ezrei negyedszázadon át küzdöttek a hatalomért. Nem is magáért a hatalomért, hanem a lehetőségért, hogy bizonyítsák: képesek a tökéletes rendszernél jobb, új világot építeni.

ROSSZ INDULÁS

Az MDP 1953. júniusi ülésén – mint láttuk – nem csupán értékeli a szocialista építés első szakaszának eredményeit, és döntenek politikai változásokról. Formálisan is megszületik a politikai egyezség a pártvezetésben: Rákosi Mátyás főtítkárr marad, Nagy Imre lesz az új miniszterelnök.

Az 1953. júniusi határozat jó, ezt nem győzzük hangsúlyozni. Mi a gond? A párt és a közvélemény nem azonosul vele, mivel nem is ismeri. Az MDP vezetése nem hozza nyilvánosságra. Kényelmes döntés, nem kell magyarázkodni, de ezzel megfosztja a pártot annak tudatától, hogy a szocialista rendszer képes önmaga hibáit javítására, és ebben a párt jár élen.

A második nagy gond, hogy Rákosi és környezete soha nem azonosul teljesen a határozattal. Felismerik, hogy szükség van rá, tudják, hogy az SZKP is ezt várja tőlük, de nem ezt tekintik a szocializmus építése útjának. Erre utal Rákosi beszéde a budapesti pártaktíván nem sokkal a KV ülése után. De ez derül ki abból a beszélgetésből is, amelyet majd 1960-ban Nógrádi Sándor és Aczél György folytat a már a Szovjetunióban élő Rákosival: „A forradalom az én nevemhez fűződik, de az ellenforradalmat nem én csináltam. Azért lehetett ellenforradalom, mert a szovjet vezető elvtársak rám kényszerítették Nagy Imrét”.

E felfogásnak lesz a következménye Rákosi súlyos hibája. 1955-ben, látva Nagy Imre kétségkívüli jobboldali elhajlását, nem az 1953. júniusi politika alapján lép fel Nagy ellen, hanem visszatér az 1953. júniusa előtti politikához. A jobboldali betegséget nem a következetes marxista-leninista politikával gyógyítja, hanem egy hibás balos politikával. 1956-nak ez lesz egyik előidézője.

A harmadik nagy gond Nagy Imre, aki 1953. július 4-től 1955. április 18-ig tölti be a miniszterelnöki tisztséget. Megérti a szocialista reform nélkülözhetetlenségét, de néhány dolgot nem ismer fel. Így nem ismeri fel, hogy a szocializmus reformja könnyen csúszhat át a kapitalizmus bevezetésébe. Másrészt, nem ismeri fel, hogy az 1953-as gazdasági reformintézkedések nem a szocializmus egészére vonatkozó politika, hanem egy adott időszakra korlátozó politikai. Harmadszor, nem ismeri fel, hogy 1953-ban a szocializmus bizonyos elemei kialakultak. Nem lehet teljesen az elejéről kezdeni.

FORRADALMÁR, ELLENFORRADALMÁR?

1957. februárjában, már snagovi fogságából Nagy Imre levelet ír az MSZMP vezetésének, és saját szerepét így jellemzi: „1953 júniusában nekem kellett vállalni a több esztendő kalandorpolitika felszámolását, a néptömegek bizalmának visszaszerzését, valamint az „új szakasz” politikájának elvi és gyakorlati megalapozását és kibontakoztatását. 1953. júniusa és 1955. áprilisa között is én álltam annak az elvi-politikai harcnak az élén, amelyet a pártnak a Rákosi-Gerő-klikk népellenes politikája ellen kellett vívni”.

Kádár János 1985. szeptemberében a következőket mondja Gorbacsovnak:

AZ 1950-ES ÉVEK, BÉLYEGEN

„Én mind a mai napig úgy vélem, s kérem, ne értsenek félre, hogy Nagy Imre nem akarta az ellenforradalmat, de az események logikája ahhoz vezetett, hogy ő végső soron lehetővé tette az ellenforradalom számára, hogy kibontakozzék, s nem csak a párt, a haza árulójává is vált”.

1989 után az MSZP emeli magasra Nagy Imrét, mint az „emberarcú demokratikus szocializmus” atyját. A Fidesz nem fogadja el. Majd 2010-ben a Horthy-rendszer, a tökéletes Magyarország hagyományait magáénak valló Fidesz is hősei közé emeli Nagy Imrét. Ki is ő valójában?

NAGY IMRE ÉS A REVIZIONIZMUS

A revizionizmus a munkásmozgalmat fenyegető legnagyobb veszély. Azért a legnagyobb, mert belülről jön, szinte ugyanazokat a szavakat használja, mint a marxizmus, ezért megtéveszti az embereket. A betegséget sokszor csak akkor ismerik fel, amikor már nem lehet gyógyítani. A revizionizmus forradalmi jelszavakba bújva a marxizmus alaptételeit kérdőjelezi meg, ezzel megalapozza a kapitalizmusra való áttérést, az ellenforradalmat. Ez a Nagy Imre jelenség lényege.

1953. júniusában a párt vezetése nem hozza nyilvánosságra a KV határozatát. Nagy Imre felismeri a pártvezetés hibájában lévő lehetőséget. 1953. július 4-én beszédet mond a parlamentben. Az emberekben az a benyomás alakul ki, hogy a változások letéteményese a kormány, s személy szerint Nagy Imre. „Az érintett fő kérdések világosan mutatják a gazdaságpolitika új útját, amelyen a kormány haladni kíván.” Majd így folytatódik: „Azok a javaslatok, amelyeket a Magyar Dolgozók Pártjának Központi Vezetősége a kormánynak tett.” Vagyis van egy kormány, amelynek a párt tesz javaslatot, mintha a kormány nem is a párt tagjából állna, és mintha nem a párt politikáját kellene képviselnie. 1989-ben majd Németh Miklós játssza el ugyanezt a figurát, azt kiemelve, hogy neki a párt csak javaslatokat tehet, sőt talán azt sem.

Nagy Imre 1953-55 közötti beszédeiből és írásából ma már nehéz „ellenforradalmi” szándékokat kiolvasni. Nagy mondanivalóját ugyanúgy körbepátyázza Lenin-, sőt Sztálin-idézetekkel, mint a kor más szereplői. Az azóta ismertté vált gondolataiból, a későbbi snagovi jegyzeteiből azonban kiderül, hogy milyen társadalmat képzelt el. Nagy Imre a magyar munkásmozgalom kispolgáriszociáldemokrata-liberális irányzatának legmarkánsabb alakja. Nagyjából azt képviseli, mint a szovjet mozgalomban Buharin, vagy később Hruscsov, Gorbacsov.

Nézzünk néhányat nézeteiből! Nagy Imre olyan társadalmi-politikai modell képzelt el, amelyben a termelőeszközök köztulajdonban vannak, de a termelő szövetkezetek mellett tartósan, hosszú ideig fennmarad a paraszti magántulajdon, a tőkés kisipar és kiskereskedelem. Arra hivatkozik, hogy a munkásság és a parasztság érdekszövetsége csak így marad fent. Nagy felfogása azonban nem a szocializmust viszi előre, hanem a kapitalista elemek túlélését segíti. S, amíg léteznek tőkés elemek, addig mindig van lehetőség a kapitalizmus visszaállítására.

Nagy sajátos többpártrendszeret képzelt el, ahol a kommunista párt monopolhelyezete megszűnik. Több önálló párt van, de ezek lojálisak a szocializmushoz. Nagy szerint a párt és az állam egymástól szinte függetlenül működnek, a párt irányító szerepe nem érvényesül a biztonsági szolgálatok, a hadsereg felett sem. A Hazafias Népfrontot olyan szervezetnek

A NÓGRÁD MEGYEI TANÁCS ÉPÜLETE AZ 1950-ES ÉVEKBEN

gondolta, amely ellenőrző funkciót lát el az állam, és a kormányzó párt felett is. Ez – Nagy egyéni szándékaitól függetlenül – az első lépés lett volna a munkás-paraszt hatalommal szembeni, alternatív hatalmi központ létrehozására. Az 1980-as években majd Pozsgay Imre lesz az, aki hasonlóra törekszik.

Az MDP Központi Vezetősége 1954. márciusában helyesen leplezi le Nagy Imre revizionista nézeteit. „Nagy elvtárs arra törekedett, hogy fékezze a szocialista építés motorját, a szocialista iparosítást, benne különösen a nehézipar fejlesztését, falun pedig a termelőszövetkezeti mozgalmat. Igyekezett háttérbe szorítani, elhomályosítani a párt vezető szerepét, megkísérelte szembe állítani az állami szerveket és részben a Hazafias Népfrontot is a párttal” – olvashatjuk a dokumentumokban. Nagy Imrét leváltják

a miniszterelnöki tisztségből, kizárják a Politikai Bizottságból. A döntés a revizionista veszély elhárítására irányul. Ez jó, de ami ez után következik, már nem jó. Rákosi visszatér a régi módszerekhez.

„Sztálin halála után Nagy Imre miniszterelnöksége alatt megkezdődik a kihátrálás a szocializmusból. Nagy Imre leváltása nem hozza meg a kívánt eredményt, mivel Rákosi irányításával a szocializmus helyreállítása címén a korábbi, helytelennek bizonyult módszerek kerülnek ismét előtérbe. Ez vezet el ahhoz, hogy az ötvenes évek közepére válság alakul ki. A létszámában túlságosan nagyra növekedett MDP elveszíti élcsapat-jellegét, nem képes ellátni a társadalom vezetését, választ adni az emberek elégedetlenségére” – olvashatjuk a Munkáspárt Új Programja irányelveiben. ■

NE FELEJTSÜK EL!

1. A revizionizmus a munkásmozgalmat fenyegető legnagyobb veszély. Azért a legnagyobb, mert belülről jön, szinte ugyanazokat a szavakat használja, mint a marxizmus, ezért megtéveszti az embereket. A betegséget sokszor csak akkor ismerik fel, amikor már nem lehet gyógyítani.
2. Nagy Imre szavakban jobb szocializmust akart, a valóságban a szocialista építés lelassítását, a tőkés viszonyok túlélését, és végső soron a kapitalizmus helyreállítását szolgálta.

EURÓPA FELKELT A

Európa-szerte, Athéntól Brüsszelig ezrek mentek ki az utcákra, hogy tiltakozzanak a tőke érdekeit szolgáló megszorítások ellen. Görögországban és Csehországban általános sztrájkot is tartottak. A kommunisták mindenhol az első vonalakban álltak. Követelésük: a tőke saját válságát ne a dolgozó emberekkel fizettesse meg; a bankok, a multik nyúljanak mélyen a saját zsebükbe, a kormányok ne privatizáljanak, hanem államosítsanak!

SPANYOLORSZÁG: VONULJUNK A TŐKE ELLEN!

Ezrek gyűltek össze múlt vasárnap Madridban, hogy a magas munkanélküliség és a súlyos megszorító intézkedések ellen tiltakozzanak. A több tízezres, mindenféle korú és világnézetű résztvevőkből kialakult tömeg hat menetben érkezett a város különféle részeiből a parlament épületéhez. „A munkanélküliség ellen! Szervezd meg magadat és harcolj! Vonuljunk együtt a munkanélküliség és a tőke ellen!” – volt olvasható az egyik menet által vitt nagy transzparenson. „A mostani helyzetet kiváltó bankoknak és kormányoknak tudniuk kell, hogy nem fogadjuk el az intézkedéseket és a költségvetési kiadások megkurtítását, azt akarjuk, hogy meghallgassanak bennünket!” – áll a tüntetéseket szervező mozgalom felhívásában.

SPANYOLORSZÁG: TERRORISTA, KI A MUNKÁSOKAT VÉDI?

A spanyol rendőrség június 15-én letartóztatta a Spanyolország Népei Kommunista Pártjának (PCPE) két aktivistáját, Vanesa García Rodríguezt és José Iván Fernándezet. A PCPE értékelése szerint a hatalom a terrorizmus elleni törvényt használja arra, hogy fellépjen a kapitalizmus ellen következőzetesen küzdő spanyol kommunisták ellen. A spanyol rendőrség fellépése olyan helyzetben történik, amikor a spanyol kormány meg akarja változtatni a munkatörvénykönyvet, megszüntetve a dolgozók kollektív tárgyalási jogát. Ez teljes mértékben kiszolgáltatná a dolgozókat a tőkés munkaadóknak. Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke levélben fejezte ki a Munkáspárt szolidaritását.

A spanyolországi és a nemzetközi szolidaritási akciók eredményeként a hét elején szabadon engedték azokat a spanyol kommunistákat, akiket terrorista akció elkövetésével vádoltak meg. A különleges állam-bíróság, amely a király, az állam elleni bűncselekményeket, a szervezett bűnözés, a terrorizmus keretében elkövetett cselekményeket vizsgálja, normál bíróságoknak adta át az ügyet, és szabadon engedte a kommunista aktivistákat. Az ügynek jogilag még nincs vége, de barátaink szabadok. A Spanyolország Népei Kommunista Pártja köszöni a Munkáspárt és minden magyar kommunista szolidaritását.

„Fel kell készülnünk az általános sztrájkra. Meg fogjuk bénítani az országot” – hangoztatta az egyik szónok. Hasonló megmozdulásokat tartottak több más spanyol városban, így Barcelonában, Valenciában és Sevilében is. Spanyolországban közel kétévi recesszió után a munkanélküliségi ráta – 21,3 százalék – a legmagasabb az euróövezet 17 tagországa közül, a 16 és 29 éves korosztály körében pedig 35 százalékos. Öt héttel az „elégedetlenek” mozgalomának megjelenése után sem csökkent a lendület. Az el Mundo című napilap a rendőrségre hivatkozva 35-40 ezer madridi tüntetőről számolt be. A gazdasági válság és a szárnyaló munkanélküliség miatti tiltakozások május 15-én kezdődtek Madridban és – a Twitter, valamint a Facebook közösségi oldalakon M-15, Spanyol Forradalom és Valódi Demokráciát Most néven – gyorsan szerveződtek.

TŐKE URAI ELLEN

GÖRÖGORSZÁG: ELŐREHOZOTT VÁLASZTÁSOKAT!

Ezrek tüntettek az athéni parlament előtt immár negyedik vasárnap a megszorító intézkedések ellen. Füttyülve, görög és vörös zászlókat lobogtatva, „Tolvaj” kiáltásokkal gyűltek össze a tüntetők a parlament előtt. „A tavalyi megszorító intézkedésekkel az ország szegényebb lett, több vállalat bezárt. Választásokat akarunk, a kormánynak nincs meg a legitimitása a megszorítások folytatására!” - mondta Maria Papadimitriu 52 éves tüntető, egy vállalat alkalmazottja.

A tüntetésben meghatározó szerepet játszott a kommunista vezetésű PAME szakszervezet. Aleca Paporiga, a Görög Kommunista Párt főtitkára beszédében nem kértelt: „Előrehozott választásokat követelünk, hogy a nép határozott csapást tudjon mérni a burzsoá politikai struktúrára! Minél gyengébb lesz az új tőkés kormány - legyen az akár szociáldemokrata, akár jobboldali - annál könnyebb lesz megakadályozni a népellenes intézkedéseket. A kormányon belüli minisztercserék, a nagykoalícióról való alkudozások csak a politikai és gazdasági eliten belüli alkudozásról, pozícióharcról szólnak. Ne ülünk fel azoknak a szólalomoknak, hogy ha nem lesz politikai kompromisszum, ha nem sorakozik fel mögöttük

a görög lakosság, akkor nem fognak fizetéseket és nyugdíjakat fizetni. Ez hazugság, amivel saját felelősségüket akarják a népre háritani! Közben pedig remegve alázkodnak meg az Európa Unió és az IMF előtt, a korábbi hiteleket - amelyeket saját politikai és gazdasági hatalmuk fenntartására fordítottak - újabbakkal tetőzik. S ennek árát velünk akarják megfizetni, miközben kiárusítják az országot.”

A görög kormány újabb takarékosági csomagot akar elfogadtatni, hogy az ország lehívassa a 110 milliárd eurós nemzetközi hitelcsomag következő részleteit, és ezzel elkerülje az államcsődöt. Az öt évre szóló, 28 milliárd eurós megszorító csomag többek között újabb adóemeléseket, kiadáscsökkentést, a közszféra további karcsúsítását helyezi kilátásba. Ehhez társul 50 milliárd eurós magánosítási program.

CSEHORSZÁG: MEGDOBÁLTÁK A PÉNZÜGYMINISZTERT

Megbénult a tömegközlekedés Prágában, és országszerte leállt a vasúti közlekedés az ágazat dolgozóinak múlt szerda éjjelkor kezdődött huszonnégy órás sztrájkja miatt. A szakszervezetek lemondtak az eredetileg tervezett útblokádról. Ehelyett Prágában tömeggyűlés volt, amelynek résztvevői fokozatosan a minisztériumok, a kormány székhelye elé vonultak, hogy átadják követeléseiket ismertető petíciókat. A pénzügyminisztérium előtt a tüntetők paradicsommal és tojással dobálták meg Miroslav Kalousek tárcavezetőt. A tiltakozás oka a kormány megszorító politikája, amelynek keretében egyebek között tíz százalékkal csökkentik a közszférában dolgozók bérét, 2030-tól 65 évre, 2041-től pedig 67 évre emelik a nyugdíjkorhatárt, csökkentik az állami nyugdíjakat. Egy gyorsfelmérés szerint a cseh lakosság kétharmada támogatja a tiltakozást.

„BOHÓCFORRADALOM” BUDAPESTEN

Nem hallgathatunk! Cselekednünk kell!

A kormány nem fog ajándékokat osztogatni. A tőkés munkaadók nem lesznek kegyesek hozzánk. Nekik csak a saját profitjuk számít. Csak az a miénk, amiért megharcolunk! Nem hallgathatunk! Cselekednünk kell! Szervezzük meg önmagunkat! Mutassuk meg a kormánynak, hogy számolnia kell velünk! Egy tüntetés nem elég! Két tüntetés sem elég! Sokszor és sokhelyütt kell erőnket megmutatni. A harcnak nincs vége, a harc csak most kezdődik!

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság kapható az Inmedio és Relay újságárusoknál, megrendelhető a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél!